

Varga Imre

Minden lépésünkre

*Nincs-anyaga; szóból a keret.
Érzésünk feszíti rá a teret.
És hímzünk egébe kék szellőt,
Földjére bokrot, vizébe sellőt.
Kiszabjuk elé a kerek tavat,
fölvavart vizében a tavaszt
űzi a nyár, s a hullám már az
őszet sodorva télbe fárad,
s a jéggel egy-egy pillanatra
megtorpan az idő habja.
S megint rácsap: hajtja a tavasz.
Melléje fát rak s fölé madarat.
A talajba szálanként füvet.
Holt-sárgából tábortüzet
rakunk. S azokért, kik itt vannak,
fázva, nagy kört vágunk a napnak.*

*A felhőket bugyorba kötöm.
Az egyik a lét, a másik öröm,
a harmadik fénylő tudatunk,
ettől telik, feszül a batyum.
(A sok bekötve eggyé válik,
s mégis minden részlete más itt.)
Kimondva szótlánul az utat
az előre most visszamutat.
S látható lesz itt a képtelen,
minden lépésünkre cél felel;*

*nincs anyaga, szóból a keret.
Csendje színezi át a teret.*

Lőrinc (képében) ábrándozik

*Hányszor elképzelttem lucskos öled,
hányszor bennünket, nevetve s hárman,
s hogy míg veled hentergek az ágyban,
ő messzebről s csak titkon kiles,
mert épp mosdott a fürdőszobában;
most kagylójára lehelek lágyan,
majd benned és benne és köztetek,
mindketten szátokba vesztek,
s hogy reszket az ágyékom s a hátam,
hányszor elképzelttem hármásban az
izzást, egyszerre adva és kapva,
mintha megőrültem volna s tudnám,
a testek – mint remegő fényhullám,
sírok nevetve és fáj a gyönyör,
vagyok most közép és perem egy körön.*

Diákdal

*Kisbetűkből nő a fű
éber láng az élet
köztünk ami összefűz
még idegen még féllek*

*Ég a nyár zöld fény a fűz
és égi hulló percek
összeér a tűz a hűs
a végtelen tér perceg*

*Hogy taszít feszít belül
minden mi ide tévedt
csiklód vénuszos fölhevül
bár mindezek csak képek*

*Hadd lám miből kel fakad
a tér sötét üresség
fehéren izzó fény hasad
és a vers csak test-ék*

*Tárulsz csukódsz nyílsz bekapsz
zokogás a mélye
zuhanok és te is zuhansz
a halálba forgó éjbe*

Élőiket temetik

Végül is minden, minden,
ami van, kioltódik hajlamaival.
Így válik (n)ővé a hasad, a hátad.
Múlásból születés támad.
A nevünk és arcunk körbefordul –
Közös fényt, rezgést kaptunk mi sorsul.
Lepedőként egy néma verset.
Rajta egymás tüzeben a testek
Formát fognak s elomolnak.
Kéz kezet, haj haját vadít, forgat,
Együtt a tegnap meg a holnap,
Azok jönnek, amik voltak.
Élőiket temetik a holtak.

A test sötét terét

Álmomban már megírtalak.
S minden bontatlan egész.
A test: szurokszín irkalap –
Belőle sejlik egy és
Más részlet: képek és recék.
Az alapja, hogy nincs alap,
Mert mindene éjbe vész.
Nincs vers, nincsenek szavak.
Kijózanító pillanat:
Előttem itt bomlik el, ég,
S belőle semmi nem marad.
Pár percig tán sejtelve még.
Valami el- vagy átszakadt.
Nézem a test sötét terét.